

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 5. septembra Lēmuma par valstu īstenošanas pasākumiem attiecībā uz bezmaksas siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu pagaidu piešķiršanu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/87/EK ⁽¹⁾ 11. panta 3. punktu (C(2013) 5666, 2013/448/ES, OV L 240, 27. lpp.), 1. panta 1. punktu, ciktāl ar to atteikts iekļaut I pielikuma A un D punktā norādītās iekārtas, uz kurām attiecas Direktīva 2003/87/EK, ar identifikatoriem DE000000000001320 un DE-new-14220-0045 sarakstā, kuru Vācija iesniedza Komisijai saskaņā ar Direktīvas 2003/87/EK 11. panta 1. punktu, un šīm iekārtām piešķirtos attiecīgos provizoriskos bezmaksas emisijas kvotu gada kopapjomus;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza šādus pamatus:

— Ar apstrīdēto lēmumu, ciktāl uz to attiecas prasītājas prasība, tiek pārkāpta Direktīva 2003/87/EK un Lēmums 2011/278/ES ⁽²⁾. Turklāt šis lēmums nav saderīgs ar samērīguma principu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartu. Tas nav arī pienācīgi pamatots.

— Ciktāl atteikums piešķirt bezmaksas kvotas prasītājas iekārtām ir pamatots ar to, ka tām Vācija ir provizoriski piešķirusi papildu bezmaksas kvotas, lai kompensētu nesamērīgās grūtības, prasītāja norāda, ka, pretēji Komisijas apgalvotajam, šāda piešķiršana nav pretrunā Lēmumam 2011/278. Katrā ziņā īpaša piešķiršana pārmērīgu grūtību gadījumos, lai kompensētu nesamērīgus apgrūtinājumus, kas rodas emisijas kvotu tirdzniecības rezultātā, ir jāveic atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas garantijām, it īpaši brīvībai veikt uzņēmējdarbību un tiesībām uz īpašumu, kā arī samērīguma principam.

— Ciktāl atteikums piešķirt bezmaksas kvotas prasītājas iekārtām ir pamatots ar to, ka tam Vācija ir provizoriski piešķirusi papildu bezmaksas kvotas cinka koncentrācijas atjaunošanai prasītājas domnā, pamatojoties uz iekārtas daļu, kurai ir procesa emisijas, prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunā Lēmumam 2011/278, kā arī, ka tas ir pretrunīgi un nepietiekami pamatots.

— Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā nostiprinātais labas pārvaldības princips. Līdz lēmuma pieņemšanai prasītājai neesot dota iespēja paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīva 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Komisijas 2011. gada 27. aprīļa Lēmums 2011/278/ES, ar kuru visā Savienībā nosaka pagaidu noteikumus saskaņotai bezmaksas emisiju kvotu sadalei atbilstoši 10.a pantam Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/87/EK (izziņots ar dokumenta numuru C(2011) 2772) (OV L 130, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2013. gada 29. novembrī — Raffinerie Heide/Komisija

(Lieta T-631/13)

(2014/C 31/28)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Raffinerie Heide GmbH (Hemmingstedt, Vācija) (pārstāvis — U. Karpenstein, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 5. septembra Lēmumu 2013/448/ES par valstu īstenošanas pasākumiem attiecībā uz bezmaksas siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu pagaidu piešķiršanu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/87/EK ⁽¹⁾ 11. panta 3. punktu (OV L 240, 27. lpp.), ciktāl tā 1. panta 1. punktā, lasot kopā ar tā I pielikuma A punktu, ir atteikts iekļaut prasītāju atbilstoši Direktīvas 2003/87/EK 11. pantam iesniegtajā sarakstā un atteikts piešķirt provizorisku ikgadēju emisijas kvotu skaitu, ko bez maksas bija jāpiešķir prasītājas iekārtai ar identifikatoru DE000000000000010;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1) Pirmais pamats: novērtējuma brīvības neizmantošana

Prasītāja šajā ziņā cita starpā norāda, ka Savienības siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmā trešajam tirdzniecības periodam (2013.–2020. gads) nav izslēgta iespēja piešķirt kvotas īpašu grūtību gadījumos un Komisija nav atbrīvota no pienākuma savos lēmumos ievērot uzņēmumu pamattiesības un samērīguma principu. To Komisija neesot ņēmusi vērā un tādējādi pārsniegusi tai Savienības tiesībās paredzētās novērtējuma brīvības robežas.

2) Otrais pamats: prasītājas pamattiesību pārkāpums

Šajā ziņā prasītāja norāda, ka, noraidot kompetentās valsts iestādes pieprasīto piešķiramo apjomu, esot tikušas pārkāptas prasītājas pamattiesības, kuras nostiprinātas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. un 16. pantā, kā arī samērīguma princips. Tā rezultātā kvotu trūkums, ar ko prasītājai jāreķinās nākotnē, viņai radīs acīmredzami nesamērīgas un Direktīvā 2003/78/EK neparedzētas grūtības. Draudu radīšana tādu uzņēmumu kā prasītāja pastāvēšanai neesot nedz atbilstoša, nedz nepieciešama direktīvas mērķu sasniegšanai, nedz ar tiem samērīga.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīva 2003/87/EK ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.).

Prasība, kas celta 2013. gada 29. novembrī — Arctic Paper Mochenwangen/Komisija

(Lieta T-634/13)

(2014/C 31/29)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Arctic Paper Mochenwangen GmbH (Wolpertswende, Vācija) (pārstāvis –S. Kobes, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt atbildētājas 2013. gada 5. septembra Lēmuma 2013/448/ES par valstu īstenošanas pasākumiem attiecībā uz bezmaksas siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu pagaidu piešķiršanu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/87/EK ⁽¹⁾ 11. panta 3. punktu (C(2013) 5666) (OV L 240, 27. lpp.) 1. panta 1. punktu, ciktāl tajā tika noraidīts lūgums iekārtu, uz kurām attiecas Direktīva 2003/87/EK, sarakstā, ko Vācija atbilstoši Direktīvas 2003/87/EK 11. panta 1. punktam iesniegusi Komisijai, iekļaut I pielikuma A sadaļā noteikto iekārtu ar identifikatoru DE000000000000563 un atteikts piešķirt attiecīgo bezmaksas pagaidu ikgadējo emisiju kvotu skaitu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja būtībā izvirza šādus pamatus:

— ar apstrīdēto lēmumu, ciktāl prasītāja to ir apstrīdējusi, tiekot pārkāpta Direktīva 2003/87/EK un Lēmums 2011/278/ES ⁽²⁾. Turklāt šis lēmums neesot saderīgs ar samērīguma principu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartu.

— Lēmumam 2011/278/ES neesot pretrunā pagaidu bezmaksas papildu kvotu piešķiršana, lai kompensētu pārmērīgas grūtības. Katrā ziņā atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartai, it īpaši pamattiesībām veikt uzņēmējdarbību un tiesībām uz īpašumu, kā arī samērīguma principam esot jāveic īpaša piešķiršana pārmērīgu grūtību gadījumā, lai kompensētu emisijas kvotu tirdzniecības rezultātā radušos pārmērīgus apgrūtinājumus;

— Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka ir ticis pārkāpta labas pārvaldības prakses prasība atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantam, jo pirms lēmuma pieņemšanas prasītājai neesot bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus.

⁽¹⁾ Eiropas parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīva 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas 2011. gada 27. aprīļa Lēmums 2003/87/EK, ar kuru visā Savienībā nosaka pagaidu noteikumus saskaņotai bezmaksas emisiju kvotu sadalei atbilstoši 10.a pantam Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/87/EK (izziņots ar dokumenta numuru C(2011) 2772) (OV L 130, 1. lpp.).